

Kulturkupeen

Educating Rita hos That Theatre i Krudttønden i Kbh.

Anmeldelse af Ulla Strømberg.

Det nye stortalent Dawn Wall spiller sammen med Ian Burns i en meget vellykket "Educating Rita". Det er befriende at se og høre "Educating Rita" på engelsk. Men indrømmet, jeg måtte mere end spidse ører for at forstå alt, hvad Rita sagde i starten med en udpræget arbejderdialekt, var det måske liverpoolsk(?) – som stykket foreskriver. Eliza Doolittle go home, har man lyst til at sige.

Og det er ikke forkert at trække "My fair Lady", musicalen, "Pygmalion"- skuespillet af Bernard Shaw og selvfølgelig Ovids "Metamorphose: Pygmalion" frem. Om kunstneren, der former en skulptur af en kvinde og forelsker sig i hende, for hun er lige efter hans drøm!

"Educating Rita" er samme historie, blot moderne og twisted elegant – af Willy Russell, britisk dramatiker, der er kendt for både denne tekst og "Shirley Valentine" og "Blodbrødre".

"Educating Rita" er hos That Theatre som den skal være: sjov, alvorlig, livsbekræftende og velfungerende. Ikke uden grund har "Educating Rita" siden urpremieren i 1980 hos Royal Court Theatre i London, opført på Warehouse, været attraktiv for både en ung skuespillerinde og en moden mandlig skuespiller. Det handler om sociale klasser, høj og lav, om at være født det rigtige sted eller blot have den kraft i sig, der får én til at drømme om noget mere. "Var det, hvad livet kunne byde mig?" – sige unge 29 årige Rita ikke ordret, mens hendes drive skubber til hende og får hende til at lede efter den rigtige melodi i stedet for at stå og vaske og klippe damers hår og i weekenden gå hen på den stedlige pub sammen med familien og synge de gamle sange, om og om igen.

Med urpremiere i 1980 og efterfølgende spillet overalt i den vestlige verden – og med en ret genial filmversion fra 1983 med Michael Caine og Julie Walters i rollerne, er historien kendt. Det gør ikke noget, for på That theatres lille scene, der som vanlig har en seminaturalistisk scenografisk atmosfære, folder historien sig ud og bliver almen og fundamental. Frank har læst det hele, men er træt af studenter, af sig selv, og whiskyflasken hjælper ikke stort, selv om det er netop, hvad han tror. Egentlig vil han være digter. Ind kommer den lille livskraftige Rita. Hun vil lære noget. Åbent Universitet er muligheden, og så begynder hun på sit arbejdsformål at fortælle løs, og der kommer liv i hans støvede arbejdsværelse. Det går hurtigt, og efter halvandet år har hun også læst William Blake. Så kan man ikke nå højere inden for det mere intellektuelle i England, og den trætte lærer falder for hende!

Barry McKenny har instrueret med nænsom hånd og givet Dawn Wall mulighed for stilfærdigt at udvikle Rita fra vulgær, men sød damefrisør til søgende student, der også lærer at klæde sig rigtigt i afdæmpede farver. Ian Burns som Frank har sine ture med flasken og uden at ville vide af det forelsker han sig i dette fremmedelement. Men desværre, de får ikke hinanden. For sådan er livet også. Hos Willy Russell er Frank allerede på et sidespor. I denne version er det i øvrigt som om han "ser" hende, men hun vil andet og mere.

En pudsig ting: Willy Russells selv var oprindelig damefrisør og begyndte siden på college og universitetet for derefter hurtigt at debutere som dramatiker!

Der er al mulig grund til at nikke imponeret til That Theatre, der oven i købet i år fejrer 20 års jubilæum som engelsktalende teater i København. Flot gået af Ian Burns og co. Teatret har dog også de seneste år spillet teater på Kronborg – i slottets ønske om at lukke på William Shakespeares tragedie "Hamlet", der tilsyneladende udspiller sig i Elsinore (!), der i 1570erne fik et nyt renaissanceslot. Men det er en anden historie.

Støt om That Theatre, se forestillingen og fortæl naboen om det.